

Balcer Krystyna Maria w latach 1987-88 w Warszawie była członkinią Ruchu Katolickiej Młodzieży Niepodległościowej - młodzieżowej organizacji, współpracującej z Konfederacją Polski Niepodległej. Głównym celem RKMN było odzyskanie przez Polskę niepodległości. Droga do jej osiągnięcia miało być propagowanie nauki Jana Pawła II i oddziaływanie w ten sposób na świadomość młodzieży. Pani Krystyna Balcer współredagowała i kolportowała pismo tej organizacji pt. "Słowo Niepodległe" oraz uczestniczyła w akcjach ulotkowych.

Barański Marek Kazimierz w drugiej połowie lat 70- tych należał do kręgu starszoharcerskiego „Gromady Włóczęgów”. W tym czasie współpracował z KOR. Był inicjatorem petycji do władz PRL w sprawie zbadania okoliczności wydarzeń w Ursusie i Radomiu w 1976 r. W 1977 r. podpisał deklarację Ruchu Demokratycznego w Polsce. Od 1978 r. członek Towarzystwa Kursów Naukowych. Z racji prowadzonej działalności na początku 1978 r. nie przedłużono mu umowy o pracę na Uniwersytecie Warszawskim, przeprowadzono przeszukania w miejscu zamieszkania, był wzywany na rozmowy ostrzegawcze. W okresie 24.03.1980- 24.03.1982 Wydział III KSMO wniósł Panu Markowi Barańskiemu zastrzeżenie wyjazdu za granicę. Od 1.01.1981 r. został ponownie zatrudniony w Instytucie Historycznym UW. W październiku 1981 r. został wybrany przewodniczącym Komisji Wydziałowej NSZZ Solidarność na Wydziale Historii UW. W dn. 13.12.1981 r. został internowany. Przebywał w ośrodkach odosobnienia w Białoleńcu, Jaworzcu i Darłównu. Z internowania zwolniony został 10.07.1982 r.

Borowik Marek Andrzej - absolwent Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego, w latach 1973-1975 pełnił służbę w Departamencie Społeczno-Administracyjnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, a następnie prowadził własne gospodarstwo sadownicze w Chotomowie. W latach 1977-1980 był aktywnym działaczem Klubu Inteligencji Katolickiej w Warszawie, współorganizatorem spotkań w duszpasterstwie parafialnym kościoła św. Katarzyny w Warszawie. Był jednym z sygnatariuszy oświadczenia kierowanego do Sejmu PRL w sprawie włączenia do programów PR i TVP niedzielnej mszy św. Od 1978 r. współpracował z Komitetem Samoobrony Społecznej „KOR”. Brał czynny udział w organizacji druku i kolportażu materiałów bezdebitowych. W związku z działalnością opozycyjną w okresie od 13.12.1981 r. do 2.12.1982 r. był internowany w Ośrodku Odosobnienia w Warszawie-Białoleńcu. Podczas internowania odmówił podpisania oświadczenia o lojalności. Po zwolnieniu z internowania podjął współpracę z Niezależną Oficyną Wydawniczą „Nowa”. Był członkiem kolegium redakcyjnego i współorganizatorem

zaplecza technicznego wydawnictwa „Nowa”. W okresie od stycznia 1983 r. do lutego 1984 r. zajmował się organizacją druku i stroną techniczną „Biuletynu Teatralnego”. W latach 1980-1986 pozostawał w zainteresowaniu Służby Bezpieczeństwa. Był wielokrotnie zatrzymywany i poddawany rewizjom. Z uwagi na działalność w wydawnictwie „Nowa” w styczniu 1986 r. wydano mu postanowienie o zastrzeżeniu wyjazdów za granicę do 27.01.1988 r.

Brylik Władysław w latach 1979-1984 był aktywnym działaczem struktur opozycji antykomunistycznej na terenie Radomska. W 1980 r. organizował i uczestniczył w strajkach w Zakładach Przemysłowych „Komuna Paryska”, gdzie pełnił funkcję przewodniczącego wydziałowej Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność”. Brał udział w kolportażu nielegalnych wydawnictw oraz zbiórkach pieniędzy przeznaczonych na działalność podziemnych organizacji opozycyjnych. W związku z prowadzoną działalnością w 1981 r. został przeniesiony na mniej płatne stanowisko, a w 1983 r. dyscyplinarnie zwolniony z zakładu pracy. Problemy z podjęciem nowego zatrudnienia doprowadziły do pogorszenia stanu zdrowia, co w efekcie spowodowało skierowanie na rentę inwalidzką.

Chróścielewska-Meissner Maria Elżbieta była współzałożycielem Charytatywnego Punktu Pomocy dla Więźniów i Internowanych, który został powołany przy kościele św. Józefa w Olsztynie, w dniu 8 lutego 1982 r. dekretem biskupa Warmińsko-Mazurskiego Jana Obłęka. Zajmowała się tam szeroko rozumianą pomocą charytatywną dla rodzin osób internowanych. Dzięki specjalnemu upoważnieniu z Kurii Biskupiej odwiedzała uwięzionych w Braniewie członków "Solidarności" z Kortowa, była obserwatorem procesów osób związanych z "Solidarnością".

Z powodu tej działalności znajdowała się w czynnym zainteresowaniu SB od 1984 r. do 1987 r. jako osoba utrzymująca kontakty z byłymi działaczami NSZZ "Solidarność" oraz biorąca udział w pracach Ośrodka Porad Prawnych przy kościele św. Józefa w Olsztynie.

Dłużewska Maria Krystyna była aktywną działaczką opozycyjną zaangażowaną w związku NSZZ „Solidarność”. W latach 1983-1985 była współorganizatorką Mszy za Ojczyznę w kościele św. Józefa Robotnika w Ursusie. Od 1983 r. zajmowała się kolportażem opozycyjnych książek i prasy niepodległościowej. W latach 1984-1987 była redaktorem i autorką tekstów w II Programie Radia Solidarność. W latach 1984-1988 była działaczką Solidarności Walczącej, współpracując m. in. z Radiem Solidarności Walczącej. Działała

również poza granicami PRL, organizując spektakle w instytucjach polonijnych (Szwecja, Australia, USA).

Dubiński Waldemar Antoni w 1981 r. był członkiem Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” w Lokomotywni Warszawa-Grochów. Po wprowadzeniu stanu wojennego brał udział w kolportażu ulotek i wydawnictw, które rozkładał w pociągach podmiejskich w Warszawie. Uczestniczył w spotkaniach Duszpasterstwa Kolejarzy oraz uroczystościach religijno-patriotycznych. Prowadził zbiórki pieniędzy na pomoc prześladowanym. W 1989 r. był jednym ze współzałożycieli NSZZ „Solidarność” w Lokomotywni Ochota, był członkiem Tymczasowej Komisji Zakładowej oraz członkiem Tymczasowego Zarządu Regionu Mazowsze. Był współzałożycielem Komisji Koordynacyjnej Kolejarzy Węzła Warszawa.

Elgas Jacek Piotr działalność opozycyjną prowadził w ramach Niezależnego Zrzeszenia Studentów, współpracował również z Sekcją Akademicką PPS. Jego działalność polegała na kolportażu niezależnej prasy m.in. „Tygodnika Mazowsze”, „Robotnika” oraz ulotek. Zajmował się również magazynowaniem we własnym mieszkaniu materiałów poligraficznych takich jak farby i papier na potrzeby Wydawnictwa im. Olafa Palme.

Gallera Anatoliusz Ireneusz był aktywnym działaczem opozycyjnym, zaangażowanym w działalność w NSZZ „Solidarność” w Ciechanowie oraz etatowym pracownikiem Międzyzakładowej Komisji Porozumiewawczej NSZZ „Solidarność” Region Mazowsze. Internowany 13.12.1981 r. i osadzony w Zakładzie Karnym w Iławie, a następnie w Ośrodku Odosobnienia w Kwidzynie. Zwolniony z internowania 28.06.1982 r. W latach 1983-1989 inwigilowany przez organy bezpieczeństwa państwa w związku z podejrzeniem prowadzenia wrogiej działalności politycznej.

Górski Eugeniusz Tomasz był członkiem Komitetu Strajkowego i aktywnym działaczem Komitetu Założycielskiego NSZZ „Solidarność” na terenie Zakładów Wytwórczych Urządzeń Telefonicznych. Był wiceprzewodniczącym Komitetu Założycielskiego NSZZ „Solidarność”. W roku 1981 r. był delegatem na Walne Zebranie Delegatów Mazowsze. Od 13 grudnia 1981 r. internowany w Ośrodku Odosobnienia Warszawa – Białołęka. Z internowania został zwolniony 17 marca 1982 r. Po wyjściu na wolność zajmował się kolportażem „Tygodnika Mazowsze” i „Wiadomości”. Ze względu na działalność niepodległościową 27 sierpnia 1982 r. został ponownie internowany. Zwolniony został 22

listopada 1982 r. W dn. 22 kwietnia 1986 r. Wydział Śledczy SUSW wszczął przeciwko niemu postępowanie dotyczące przechowywania nielegalnych wydawnictwa oraz materiałów poligraficznych. Postępowanie to zostało umorzone przez Sąd Wojewódzki w Warszawie 1 sierpnia 1986 r. na mocy przepisów o amnestii. Pozostawał w zainteresowaniu Służby Bezpieczeństwa w latach 1953-1989.

Graf Monika Agata była łączniczką Społecznego Komitetu Nauki. Prowadziła działalność opozycyjną drukując wydawnictwa podziemne oraz ulotki. Udostępniała mieszkanie i domek letniskowy na potrzeby podziemnej poligrafii a także przechowywała materiały opozycyjne w miejscu zamieszkania. Uczestniczyła w akcjach ulotkowych.

Gruźdź Jarosław Stefan w latach 1980 – 1989 był działaczem Niezależnego Zrzeszenia Studentów Politechniki Warszawskiej. Był współorganizatorem pierwszego punktu naboru studentów do NZS na Wydziale Inżynierii Lądowej. Angażował się w akcje ulotkowe i kolportaż nielegalnych wydawnictw. Od połowy stanu wojennego pełnił funkcję łącznika pomiędzy NZS a NSZZ „Solidarność”. Pan Jarosław Stefan Gruźdź działał również w ramach Grup Oporu „Solidarni”, których szefem był Teodor Klincewicz. Zajmował się szkoleniami operacyjnymi grup z innych uczelni na terenie Warszawy.

Grzebalski Lech od 1980 r. był aktywnym działaczem Niezależnego Zrzeszenia Studentów na Wydziale Inżynierii Lądowej Politechniki Warszawskiej. Od grudnia 1981 r. był zaangażowany w prace podziemnej poligrafii. Przygotowywał i przewodził do punktów kontaktowych matryce białkowe oraz farby drukarskie. Brał udział w druku i kolportaż pisma „Robotnik”, a także innych wydawnictw drugiego obiegu. Współpracował ściśle z warszawską organizacją Grupy Oporu „Solidarni”.

Gugulski Marcin Norbert brał udział w działaniach opozycji demokratycznej od 1976 r. W 1977 r. wszedł w skład delegacji studentów, która wręczyła petycję do Kancelarii Sejmu PRL w sprawie powołania nadzwyczajnej komisji do zbadania wydarzeń w Radomiu i w Ursusie. W kwietniu 1977 r. był przesłuchiwany przez Służbę Bezpieczeństwa w związku z tym, że wziął udział w nielegalnym zebraniu w mieszkaniu Państwa Łuczywo. W 1979 r. złożył podpis pod petycją skierowaną do Przewodniczącego Rady Państwa PRL w sprawie zaprzestania stosowania represji wobec Kazimierza Świtonia. Zajmował się również kolportażem niezależnych wydawnictw sygnowanych przez KOR. W 1980 r. Pan Marcin Gugulski był jednym z założycieli Niezależnego Zrzeszenia Studentów na Uniwersytecie

Warszawskim, pełnił funkcję stałego obserwatora przy Krajowej Komisji Porozumiewawczej NSZZ „Solidarność”. Ponadto był jednym z redaktorów pisma „Wiadomości Dnia”. Zajmował się również organizacją strajków i protestów.

Jankowska Janina Maria w latach 1961-1982 była dziennikarką Polskiego Radia. Od 1976 do 1980 r. współpracowała z „Biuletynem Informacyjnym” KOR/KSS-KOR. Od 1980 r. była działaczem „Solidarności” w Komitecie ds. Radia i Telewizji. Pani Janina Jankowska współpracowała również z Radiem „Solidarność” Region Mazowsze. Była autorką audycji dla radiowców zakładowych. W listopadzie 1981 r. została wybrana przewodniczącą Krajowego Komitetu Organizacyjnego Radia „Solidarność”. W dniu 2.02.1982 r. Pani Janina Jankowska została internowana i umieszczona - początkowo - w Areszcie Śledczym Warszawa – Grochów, a następnie w Ośrodku Odosobnienia w Gołdapi. Od 22 maja 1982 r. udzielono przepustki ze względów zdrowotnych. Areszt ostatecznie uchylono 4 sierpnia 1982 r. Po zwolnieniu z internowania w dalszym ciągu angażowała się w działalność opozycyjną. W latach 1983-1987 współpracowała z nielegalnymi wydawnictwami NOWA i CDN poprzez tworzenie audycji na kasetach audio. Kontynuowała również działalność w ramach Radia „Solidarność”. W związku z prowadzoną działalnością Pani Janina Jankowska 3 lipca 1984 r. została zatrzymana, a następnie 5 lipca 1984 r. tymczasowo aresztowana w AŚ Warszawa - Mokotów na okres trzech miesięcy. Postanowieniem Prokuratury Wojewódzkiej w Warszawie z 24 lipca 1984 r. umorzono śledztwo prowadzone w tej sprawie na mocy amnestii i tego samego dnia zwolniono z aresztu.

Jaworowska Bożena Małgorzata od 1979 r. prowadziła aktywną działalność w ramach Konfederacji Polski Niepodległej. Zajmowała się m.in. kolportowaniem ulotek oraz malowaniem haseł antykomunistycznych. W latach 1979 - 1981 była również działaczką Komitetu Budowy Pomnika Katyńskiego. Zbierała pieniądze na fundusz budowy pomnika, a także organizowała różne akcje na terenie Cmentarza Wojskowego na Powązkach, m.in. tzw. warty przy „symbolicznym grobie katyńskim”. Po wprowadzeniu stanu wojennego nadal utrzymywała kontakty z działaczami KPN. W dniu 8 stycznia 1982 r. została zatrzymana i doprowadzona do Komendy Stołecznej MO w Warszawie w celu przesłuchania. W dniu 9 stycznia 1982 r. została internowana, początkowo w Areszcie Śledczym Warszawa - Grochów, a następnie została przewieziona do Ośrodka Odosobnienia w Gołdapi. W dniu 21 lipca 1982 r. internowanie zostało uchylone.

Jaworowski Dariusz Krzysztof od 1979 r. był działaczem Konfederacji Polski Niepodległej w Warszawie. W dniu 13 grudnia 1981 r. w jego mieszkaniu przeprowadzono rewizję, podczas której odnaleziono pokaźne ilości matryc wykorzystywanych do druków nielegalnych pism oraz drugoobiegowe wydawnictwa partii opozycyjnych. W ramach represji Służba Bezpieczeństwa planowała wcielenie go do służby wojskowej, jednak pan Dariusz Krzysztof Jaworowski uchylał się jednak od stawienia się w Wojskowej Komisji Uzupelnień. Jednocześnie brał udział w drukowaniu i kolportażu nielegalnych wydawnictw KPN w tym „Gazety Młodego Konfederaty”. Ponadto był członkiem kolegium redakcyjnego nielegalnego tygodnika „Sumienie”- pisma Komitetu Obrony Więzionych za Przekonania. W dniu 8 maja 1982 r. został zatrzymany i internowany w ośrodku odosobnienia Warszawa Białołęka. Zwolniony w dniu 22 lipca 1982 r. W kolejnych latach nadal prowadził działalność opozycyjną w KPN a od 1985 r. w Polskiej Partii Niepodległościowej. Z tego powodu był wielokrotnie zatrzymywany, przesłuchiwany a w jego mieszkaniu dokonywano rewizji.

Jaworski Krzysztof Wiesław od jesieni 1980 r. był członkiem NSZZ „Solidarność” w Fabryce Obrabiarek „Mechanicy” w Pruszkowie, a od 1981 r. przewodniczącym Komisji Zakładowej w tymże zakładzie. Po wprowadzeniu stanu wojennego podjął działalność w podziemnych strukturach związku. Był współorganizatorem i przewodniczącym Tymczasowej Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w FO „Mechanicy”. Drukował oraz kolportował niezależne wydawnictwa, m.in.: „Wytrwali- Gazeta Pruszkowska”, „Sektor”- Pismo Terenowego Komitetu Oporu „Solidarność” Region Mazowsze, „Bazę”- Niezależny Miesięcznik Społeczno-Polityczny Klubu Myśli Robotniczej i „Tygodnik Mazowsze”, uczestniczył w akcjach ulotkowych oraz współpracował z Prymasowskim Komitetem Pomocy Osobom Pozbawionym Wolności i ich Rodzinom przy kościele św. Marcina w Warszawie. Przed wyborami do Rad Narodowych, został zatrzymany przez patrol MO 16.06.1984 r. w Pruszkowie podczas rozklejania ulotek antywyborczych. Kolegium Rejonowe do spraw Wykroczeń w Pruszkowie umorzyło sprawę 24.07.1984 r., na podstawie ustawy o amnestii z 21.07.1984 r. W dniu 10.08.1985 r. został tymczasowo aresztowany przez Prokuraturę Wojewódzką w Warszawie z powodu przynależności do podziemnych struktur NSZZ „Solidarność” oraz druku i kolportażu zakazanych wydawnictw. Od 13.08.1985 r. przebywał w Areszcie Śledczym przy ul. Rakowieckiej w Warszawie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 10.01.1986 r. został skazany na 1 rok pozbawienia wolności, 3600 zł grzywny oraz pokrycie kosztów postępowania. Z powodu wniesionej rewizji, sprawę rozpatrywał Sąd Wojewódzki w Warszawie, który 07.04.1986 r. uchylił

tymczasowe aresztowanie. Areszt opuścił następnego dnia. Ostatecznie Sąd Najwyższy- Izba Karna w Warszawie umorzył postępowanie 23.10.1986 r. na podstawie ustawy z dnia 17.07.1986 r. o szczególnym postępowaniu wobec sprawców niektórych przestępstw.

Jędrych Janusz w 1982 r. był działaczem Komitetu Porozumienia Międzyzakładowego „Solidarność” w Warszawie. W ramach tej organizacji zajmował się m.in. kolportowaniem nielegalnych wydawnictw oraz rozlepianiem plakatów. W dniu 29 grudnia 1982 r. został zatrzymany, a następnie 3 stycznia 1983 r. tymczasowo aresztowany i osadzony w Areszcie Śledczym Warszawa Mokotów. Postanowieniem Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 1 sierpnia 1983 r. uchylono tymczasowe aresztowanie i 5 sierpnia 1983 r. zwolniono go z aresztu.

Kalota Robert był aktywnym działaczem Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” i Konfederacji Polski Niepodległej w Płocku. W dniu 13 kwietnia 1983 r. został tymczasowo aresztowany w związku z zarzutami dotyczącymi działalności w zdelegalizowanym NSZZ „S”, sporządzania, przechowywania i rozpowszechniania ulotek. W areszcie śledczym w Płocku przebywał do 25 lipca 1983 r. Sąd Rejonowy w Płocku umorzył postępowanie na mocy przepisów o amnestii. W latach 1984-1989 uczestniczył w demonstracjach organizowanych przez KPN, był karany za działalność polityczną, kolportaż ulotek i wydawnictw, sporządzanie napisów na murach przez Kolegia do spraw Wykroczeń w Płocku. W ramach represji zastrzeżono mu możliwość wyjazdów zagranicznych.

Kamiński Henryk był aktywnym uczestnikiem wydarzeń Czerwca 1976 r. w Płocku. Za udział w strajku, z powodów politycznych, w okresach 25.06.1976-04.08.1976 r. 08.12.1979-30.01.1980 r., 16.09.1980-06.10.1980 r. został pozbawiony prawa wykonywania zawodu. W okresie sierpień 1984 – czerwiec 1989 r. był uczestnikiem akcji ulotkowych, plakatowych oraz demonstracji organizowanych przez NSZZ „Solidarność” Rolników Indywidualnych w gminie Nowy Duninów.

Kanabus Tomasz od jesieni 1981 r. był członkiem NSZZ „Solidarność” w Elektrociepłowni Siekierki w Warszawie. W latach 1984-85 współpracował z organizacją opozycyjną „Niepodległość”. Przede wszystkim kolportował jej najważniejsze pismo o tym samym tytule, ale także inne wydawnictwa bezdebitowe. Z powodu prowadzonej działalności był kontrolowany operacyjnie.

Karwowski Jerzy w latach 1980 -1981 był działaczem NSZZ „Solidarność” Rolników Indywidualnych w Ciechanowie. Pełnił także funkcję przewodniczącego Gminnego Komitetu NSZZ „Solidarność” Rolników Indywidualnych w miejscowości Strzegowo. Był również łącznikiem pomiędzy Ogólnokrajowym Komitetem Założycielskim a Wojewódzkim Komitetem Założycielskim NSZZ „S” RI w Ciechanowie. Brał czynny udział w rejestracji NSZZ „Solidarność Wiejska” w Sądzie Najwyższym w Warszawie 10 lutego 1981 r. Po wprowadzeniu stanu wojennego uczestniczył w różnego rodzaju uroczystościach rocznicowych i spotkaniach działaczy. Pełnił funkcję krajowego łącznika podziemia „Solidarność Wiejska”. Był również sygnatariuszem petycji skierowanej do władz centralnych o uwolnienie uwięzionych za przekonania polityczne, wystosowanej 12 maja 1983 r. przez działaczy NSZZ „Solidarność” RI w Warszawie. Był jednym z organizatorów powołania Wojewódzkiej Rady Rolników „Solidarność”, 2 października 1988 r., i aktywnie zaangażował się w jej działalność.

Kempa Karol Jerzy od października 1980 r. był członkiem Niezależnego Zrzeszenia Studentów na Wydziale Inżynierii Lądowej Politechniki Warszawskiej, pełnił funkcję wiceprzewodniczącego wydziałowej komórki Zrzeszenia. Po wprowadzeniu stanu wojennego w latach 1982-1988 działał w podziemnych strukturach NZS. Brał udział w kolportażu nielegalnych wydawnictw, akacjach ulotkowych i plakatowych, współpracował z Grupami Oporu „Solidarni”.

Kirpluk Michał w czasie studiów na Politechnice Warszawskiej w Warszawie, w 1981 r., uczestniczył w strajku studenckim na terenie uczelni, manifestacjach ulicznych „Solidarności”. Brał udział w akcjach ulotkowych i w malowaniu napisów na murach w stanie wojennym. W latach 1982-1989 był członkiem Grupy Specjalnej „Armenia” RKW Mazowsze gdzie używał ps. „Michał”. Brał udział w druku i kolportażu ulotek oraz prasy podziemnej m.in. „Tygodnik Wojenny”, „W Okopach”, „Słowo Podziemne”. W dniu 5.04.1983 r. został zatrzymany przez funkcjonariuszy MO podczas rozklejania ulotek NSZZ „Solidarność”. Postępowanie karne w stosunku do zostało 27.06.1983 r. warunkowo umorzone przez Prokuraturę Rejonową Warszawa Praga Północ, a następnie postanowieniem z 29.08.1983 r. umorzone na mocy ustawy o amnestii.

W dniu 1.05.1983 r. został ponownie zatrzymany podczas udziału w manifestacji na Starym Mieście w Warszawie. Za powyższy czyn został ukarany przez Kolegium ds. Wykroczeń przy Naczelniku Dzielnicy Warszawa-Wola grzywną w wysokości 5 tys. zł.

Był współpracownikiem Radia „Solidarność” i Solidarności Walczącej. Podczas służby wojskowej w latach 1987-1988 odmówił złożenia przysięgi wojskowej. W latach 1984-1987 był inwigilowany przez Służbę Bezpieczeństwa.

Kobyliński Kazimierz Bogusław wchodził w skład Zarządu Oddziału NSZZ „Solidarność” w Makowie Mazowieckim. Pełniąc funkcję wiceprzewodniczącego zajmował się m.in. organizowaniem kół NSZZ RI. W dniu 13 grudnia 1981 r. współorganizował zebranie Oddziału NSZZ „Solidarności”. Ponieważ odmówił podpisania „Oświadczenia o lojalności wobec ustroju socjalistycznego w Polsce”, został internowany i osadzony w Ośrodku Odosobnienia w Iławie, gdzie był przetrzymywany do 16 stycznia 1982 r. Po odzyskaniu wolności prowadził działalność opozycyjną w ramach tajnych struktur „Solidarności”. Zajmował się m.in. kolportażem niezależnych wydawnictw, uczestniczył w akcjach ulotkowych. Wziął udział w pogrzebie księdza Jerzego Popiełuszki i był współorganizatorem symbolicznego grobu księdza Popiełuszki na cmentarzu w Makowie Mazowieckim.

Kretkowski Sławomir Hanusz był aktywnym działaczem opozycyjnym, zaangażowanym w działalność na rzecz respektowania praw człowieka w Polsce. Podczas wydarzeń 1968 r. zbierał podpisy pod petycją, sprzeciwiającą się zawieszeniu A. Michnika, brał udział w demonstracjach studenckich i kolportował ulotki. W dniu 9.11.1968 r. za działalność opozycyjną skazany przez Sąd Wojewódzki w Warszawie na 1,5 roku więzienia. Był działaczem Komitetu Obrony Robotników, sygnatariuszem petycji do władz państwowych w sprawie obrony robotników strajkujących w Radomiu i Ursusie. Współpracował z oficyną NOWa. Od 01.10.1981 r. został etatowym pracownikiem Komitetu Wydawniczego NSZZ „Solidarność”. W dniu 13.12.1981 r. internowany w Ośrodku Odosobnienia Warszawa-Białoleka, następnie w Jaworzu i Darłóweku. Zwolniony z internowania 8.07.1982 r. W kolejnych latach był współpracownikiem, drukarzem i kolporterem pism: „Praworządność”, „Solidarność Narodu”, „Polska Jutra”, „Robotnik Mazowiecki”, „Serwis Informacyjny Solidarność”.

Liese Tomasz za udział w wydarzeniach marcowych i treść transparentu: „Niech żyje wolność słowa” został zatrzymany w dniu 9.03.1968 r. i skazany na karę 60 dni aresztu. Następnie w latach 1977-1980 współpracował z wydawnictwem NOWa, gdzie zajmował się organizacją druku niepodległościowych wydawnictw. Ponadto uczestniczył w akcjach

ulotkowych. W latach 1981-1982 zajmował się kolportażem opozycyjnej prasy („Robotnik”, „Głos”).

Łukasik Jan brał udział w strajku zorganizowanym przez pracowników Zakładów Mięśnych w Mławie 9 października 1980 r., pełniąc funkcję Przewodniczącego Komitetu Strajkowego. Następnie został wybrany Przewodniczącym Komitetu Założycielskiego NSZZ „Solidarność” oraz Komisji Zakładowej w Zakładach Mięśnych w Mławie. Po wprowadzeniu stanu wojennego kontynuował działalność związkową. Zajmował się m.in. kolportowaniem nielegalnych wydawnictw na terenie Mławy. Został zatrzymany w Częstochowie 20 września 1987 r. podczas kolportowania ulotek sygnowanych przez NSZZ „S” i skazany przez Kolegium Rejonowe ds. Wykroczeń przy Prezydencie Miasta Częstochowa na karę grzywny w wysokości 30 tyś. złotych. W kwietniu 1989 r. pan Jan Łukasik był głównym inicjatorem wznowienia struktur Związku w Zakładach Mięśnych w Mławie.

Macierewicz Antoni w 1965 r. odmówił potępienia na apelu szkolnym w XVII LO im. Andrzeja Frycza-Modrzewskiego w Warszawie „Orędzia biskupów polskich do biskupów niemieckich”. Od 1967 r. był komendantem I WDH im. Romualda Traugutta, tzw. Czarnej Jedyńki a w 1969 r. współtworzył krąg starszoharcerski Gromada Włóczęgów. W lutym 1968 r. zbierał podpisy pod listem do Sejmu PRL przeciw zdjęciu ze sceny Teatru Narodowego spektaklu *Dziady* Adama Mickiewicza w reż. Kazimierza Dejmka. W marcu 1968 r. był uczestnikiem strajku okupacyjnego studentów na UW. Został aresztowany 26 marca 1968 r. i przetrzymywany w Areszcie Śledczym Warszawa-Mokotów. Zwolniony lipcu 1968 r. W 1975 r. zaangażował się w zbieranie podpisów pod listem do Sejmu PRL przeciw planowanym zmianom w Konstytucji. W następnym roku był jednym z najaktywniejszych współorganizatorów pomocy dla represjonowanych robotników Ursusa, Płocka, Grudziądza i Radomia. Współzałożyciel Komitetu Obrony Robotników w 1976 r., był sygnatariuszem „Apelu do społeczeństwa i władz PRL”, a potem jednym z czołowych działaczy Komitetu Samoobrony Społecznej KOR. W latach 1976–1977 był redaktorem „Komunikatu” KOR a w latach 1977-1981 redaktorem pisma „Głos”. W maju 1977 r. został aresztowany (wraz z 10 działaczami i współpracownikami KOR) a 23 lipca 1977 zwolniony na mocy amnestii. W 1978 r. uczestniczył w spotkaniu na granicy polsko-czechosłowackiej czołowych działaczy czechosłowackiej Karty 77. W dniach 3-10 października 1979 r. brał udział w głodówce w kościele Świętego Krzyża w Warszawie, podjętej na znak solidarności z aresztowanymi działaczami czechosłowackiej Karty 77. W grudniu 1979 r. w rocznicę upamiętnienia Grudnia

1970 r. był współorganizatorem (wraz z Andrzejem Czumą i innymi działaczami Ruchu Obrony Praw Człowieka i Obywatela) manifestacji na Starym Mieście w Warszawie.

W ramach represji był wielokrotnie zatrzymywany, poddawany rewizjom i nieustającej inwigilacji. We wrześniu 1980 r. był współorganizatorem punktu informacyjnego dla osób zakładających Niezależne Samorządne Związki Zawodowe. Od września 1980 r. był członkiem „Solidarności”, współtwórcą i szefem Ośrodka Badań Społecznych przy Międzyzakładowym Komitecie Założycielskim „NSZZ” „S” Region Mazowsze. Ponadto przy Zarządzie Regionu Mazowsze został członkiem Zespołu Ekspertów przy Krajowej Komisji Porozumiewawczej, a następnie Komisji Koordynacyjnej. Od grudnia 1980 r. został wydawcą niezależnego dziennika „Wiadomości Dnia”. W dniach 13-16 grudnia 1981 r. był uczestnikiem strajku w Stoczni Gdańskiej im. Lenina. Po pacyfikacji strajku został internowany i umieszczony w Ośrodku Odosobnienia kolejno: w Iławie, Kielcach Piaskach, Załężu k. Rzeszowa i Nowym Łupkowie, skąd we wrześniu 1982 r. uciekł. Do 1984 r. pozostawał w ukryciu. Był wydawcą i redaktorem pism podziemnych: „Głosu” i „Wiadomości”. W 1984 r. został członkiem Rady Programowej Archidiecezjalnego Duszpasterstwa Ludzi Pracy, a w 1987 r. założycielem Stowarzyszenia Wolność i Solidarność.

Madej Eugeniusz Mieczysław był działaczem NSZZ „Solidarność”, zaangażowanych w nielegalną działalność poligraficzną. Działał ponadto w radzie parafialnej b. internowanych przy kościele Św. Marcina w Warszawie. Sygnował apele dotyczące organizowania kontrmanifestacji pierwszomajowych. Na skutek działalności niepodległościowej został zwolniony z pracy. W domu pana Eugeniusza Mieczysława Madeja kilkakrotnie przeprowadzono przeszukania. W dniu 11 lipca 1982 r. został aresztowany, a następnie internowany. Przebywał w Ośrodku Odosobnienia Warszawa Białołęka, od 27 sierpnia 1982 r. w Ośrodku Odosobnienia w Strzebielinku. Internowanie uchylono 23 grudnia 1982 r. Pan Eugeniusz Mieczysław Madej był zaangażowany w przerzut matryc nielegalnych wydawnictw na teren Krakowa. Został ukarany grzywną 3 maja 1985 r. za udział w demonstracji ulicznej w dniu 1 maja 1985 r. Z uwagi na swoją działalność pozostawał w zainteresowaniu Służby Bezpieczeństwa w latach 1982-1985.

Majle Marek był aktywnym działaczem opozycyjnym, zaangażowanym w działalność na rzecz obrony praw człowieka w PRL. W latach 1976-1977 współpracował w Komitecie Obrony Robotników. W związku z prowadzoną działalnością inwigilowany w latach 1975-

1977 przez organy bezpieczeństwa państwa z zastosowaniem wielu technik operacyjnych. Był działaczem NSZZ „Solidarność” w 1982 r. zorganizował w miejscu pracy (drukarnia Spółdzielni Inwalidów „Wspólna Sprawa”) druk wydawnictw niepodległościowych. Internowany w okresie 06.11.1982-11.12.1982 r., osadzony w Ośrodku Odosobnienia Warszawa Białołęka.

Mazur Marek w latach 80-tych był pracownikiem naukowym Szkoły Głównej Planowania i Statystyki, a w 1981 r. członkiem NSZZ „Solidarność” na tej uczelni i założycielem komórki Związku na Wydziale Handlu Zagranicznego. W tym samym roku pełnił również funkcje doradcze dla Regionu Śląsko-Dąbrowskiego „Solidarności” oraz eksperta władz krajowych do spraw ekonomicznych w sektorze górniczym. Po wprowadzeniu stanu wojennego aktywnie zaangażował się w podziemną działalność NSZZ „Solidarność”, był kolporterem (m.in. Tygodnika Mazowsze) i współpracownikiem wydawnictwa NOWa, tłumaczem (na angielski i francuski) wywiadów udzielanych przez ukrywających się działaczy podziemia. Był współzałożycielem - a także kolporterem na terenie Śląska - pisma „Górnik Polski”. W 1985 r. został zatrzymany na 48 godzin w trakcie spotkania z członkami Tymczasowej Komisji Koordynacyjnej NSZZ „S”, jego mieszkanie zostało przeszukane a on sam był wielokrotnie przesłuchiwany

Naimski Piotr Aleksander był aktywnym działaczem opozycyjnym, zaangażowanym w działalność w ruchach społecznych mających za cel odzyskanie przez Polskę niepodległości oraz broniących praw człowieka i obywatela w PRL. Od 1976 r. zaangażowany w działalność Komitetu Obrony Robotników, przekształconego następnie w 1977 r. w Komitet Samoobrony Społecznej KOR. Współautor i sygnatariusz apeli i petycji do władz PRL o przestrzeganie praw człowieka i obywatela. Członek redakcji nielegalnego czasopisma „Głos”. W związku z prowadzoną działalnością aresztowany w okresach 16.05.1977- 23.07.1977 r. (zwolniony na mocy ustawy o amnestii) oraz 14.12.1979 – 19.12.1979 r. Aktywny działacz Regionu Mazowsze NSZZ „Solidarność”. Pozostawał w zainteresowaniu wywiadu PRL podczas pobytu w USA w latach 1981-1984. Po powrocie do kraju w dalszym ciągu zaangażowany w działalność opozycyjną. Inwigilowany przez organy bezpieczeństwa państwa przy zastosowaniu różnych technik operacyjnych.

Napiórkowski Robert był działaczem Federacji Młodzieży Walczącej w Warszawie. W ramach działalności tej organizacji zajmował się drukowaniem i kolportowaniem nielegalnych wydawnictw tj. „KOS” oraz „Nasze Wiadomości”. Brał również udział w

ustawianiu urządzeń emitujących audycje Radia „Solidarność”. W dniu 13 marca 1986 r. w wyniku rozbicia przez Służbę Bezpieczeństwa tajnej drukarni został zatrzymany i tymczasowo aresztowany, a następnie wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z 15 marca 1986 r. skazany na 4 miesiące pozbawienia wolności. 13 lipca 1986 r. uchylono tymczasowe aresztowanie a 1 sierpnia 1986 r. Sąd Rejonowy umorzył postępowanie na mocy amnestii.

Nieszczerzewicz Jacek Piotr w latach 1983-1989 działalność opozycyjną prowadził w ramach opozycyjnej grupy „Armenia”, kierowanej przez Wojciecha Stawiszyńskiego, w ramach której należał do Grupy Specjalnej. Brał udział w akcjach plakatowych i ulotkowych, kolportażu nielegalnych wydawnictw oraz manifestacjach ulicznych.

Parys Jan od 1985 r. był członkiem Polskiej Partii Niepodległościowej. Podczas wyjazdów służbowych i prywatnych za granicę, informował organizacje, środowiska i intelektualistów polonijnych o sytuacji w Polsce. Współpracował między innymi z Janem Marią Bocheńskim-sowietologiem, wykładowcą na uniwersytecie we Fryburgu w Szwajcarii. Uczestniczył w spotkaniach „Salonu 101”- utworzonego w 1984 r. przez Małgorzatę Bocheńską w jej domu przy ul. Saskiej 101 w Warszawie, który był miejscem spotkań opozycjonistów i działaczy niepodległościowych. Był inicjatorem spotkania ministrów Rządu Rzeczypospolitej Polskiej na uchodźctwie z opozycjonistami z kraju, które odbyło się w maju 1989 r. w Ramsau w Austrii. W 1989 r. współpracował z redakcją wydawanego w Lublinie pisma „Antyk-Kwartalnik Polityczny Neoprawicy”.

Pikiewicz Jacek Juliusz od października 1980 r. był członkiem Niezależnego Zrzeszenia Studentów na Wydziale Inżynierii Lądowej Politechniki Warszawskiej, uczestniczył w pracach organizacyjnych Zrzeszenia oraz akcjach protestacyjnych na tej uczelni. Po wprowadzeniu stanu wojennego w latach 1982-1987 działał w podziemnych strukturach NZS. Uczestniczył w kolportażu nielegalnych wydawnictw, akcjach ulotkowych i plakatowych prowadzonych we współpracy z Grupami Oporu Solidarni (komórka kierowana przez Teodora Klincewicza).

Pokropek Tadeusz jako pracownik Zakładów Energetycznych Warszawa-Teren, był jedną z osób tworzących struktury „Solidarności” w miejscu pracy. Po wprowadzeniu stanu wojennego wszedł w skład prezydium a następnie został wiceprzewodniczącym nielegalnego Tymczasowego Komitetu „Solidarności”. Brał aktywny udział w akcjach protestacyjnych i

demonstracjach, organizował zbiórki pieniędzy dla rodzin aresztowanych, kolportował podziemną prasę i ulotki.

Radkowski Marek Leszek był działaczem niepodległościowym związanym z siedleckim środowiskiem opozycyjnym. W latach 1984-1989 na terenie zakładu pracy – Odlewnia Staliwa „Stalchemak” w Siedlcach wspierał działalność związkową NSZZ „Solidarność” oraz brał udział w akcjach protestacyjnych. Ponadto w tym samym okresie na terenie Siedlec brał udział w niepodległościowych manifestacjach oraz kolportażu ulotek, prasy podziemnej i „cegiełek” na rzecz NSZZ „Solidarność”.

Radlicka Ewa Teresa w latach 1984-1987 w związku z prowadzoną działalnością była inwigilowana przez organa bezpieczeństwa państwa. Podczas inwigilacji stosowano zarówno osobowe źródła informacji, jak i podsłuch telefoniczny. Działalność opozycyjna Pani Ewy Teresy Radlickiej polegała głównie na zorganizowaniu we własnym mieszkaniu punktu kolportażowego literatury i prasy niepodległościowej (m.in. wydawnictwa NSZZ „Solidarność”, „Tygodnik Mazowsze”, „KOS”, „Wola”, „Solidarność Rolników”, „Tu i Teraz”, „Unia”).

Sonik Liliana Maria od 1972 r. związana z Dominikańskim Duszpasterstwem Akademickim Beczka w Krakowie. Współpracowała z Komitetem Obrony Robotników, następnie z Komitetem Samoobrony Społecznej „KOR”. Zaangażowała się w zbiórkę podpisów pod Listem studentów do Sejmu PRL, w sprawie powołania komisji sejmowej dla zbadania i ujawnienia przypadków łamania praw obywatelskich w Polsce. Od lata 1976 r. brała udział w organizacji pomocy dla robotników Radomia i Ursusa. Po tragicznej śmierci Stanisława Pyjasa w dniu 7 maja 1977 r. brała aktywny udział w organizacji tzw. Czarnych Juwenaliów i Czarnego Marszu ulicami Krakowa. Była jednym z założycieli Studenckiego Komitetu Solidarności w Krakowie, następnie została jego rzecznikiem. Uczestniczyła w najważniejszych akcjach organizowanych przez SKS oraz zajmowała się kolportażem prasy podziemnej w środowisku studenckim. Udostępniała swoje mieszkanie na spotkania dyskusyjne działaczy opozycyjnych. W czerwcu 1978 r., podczas pielgrzymki Jana II do Polski współorganizowała niezależne biuro prasowe dla dziennikarzy z Zachodu, informujące o celach i działalności opozycji demokratycznej w PRL. Po wprowadzeniu w dniu 13 grudnia 1981 r. stanu wojennego zajmowała się organizacją pomocy dla rodzin osób internowanych, prowadząc m.in. punkt informacyjny w swoim mieszkaniu.

Strojny Jerzy Konrad był pracownikiem Centralnego Zarządu Urządzeń Turystycznych w Warszawie. Był członkiem nielegalnego związku pod nazwą „Tymczasowy Zarząd Regionu NSZZ Solidarność Wielkopolska” w Poznaniu. Z uwagi na działalność opozycyjną pozostawał w zainteresowaniu Służby Bezpieczeństwa w latach 1982-1985. W mieszkaniu Pana Jerzego Konrada Strojnego mieścił się punkt kontaktowy podziemia „Solidarności”, pomiędzy Warszawą a Poznaniem. Podczas przeszukania mieszkania 29 grudnia 1982 r., odnaleziono wydawnictwa bezdebitowe oraz kalki maszynowe. W następstwie tego wydarzenia Pan Jerzy Konrad Strojny Został zatrzymany i przekazany do dyspozycji Biura Śledczego MSW.

Szeląg Maria od września 1980 r. współtworzyła NSZZ „S” w Polskim Komitecie Normalizacji Miar i Jakości. Była Przewodniczącą Komisji Członkowskiej i Komisji Płacowej. Od września 1981 r. pełniła funkcję Sekretarza Komisji Zakładowej. Działała w strukturach NSZZ „Solidarność” od 1980 do 1982 r. W ramach działalności niepodległościowej kolportowała wydawnictwa podziemne (Tygodnik Mazowsze, Myśl, BAZA oraz publikacje wydawnictw NOWA i ASPEKT). Organizowała pomoc dla osób internowanych i pozbawionych pracy. Została zwolniona z pracy w 1982 r. za przynależność do NSZZ „S”. W okresie od 1983 r. do 1984 r. była działaczką Duszpasterstwa Ludzi Pracy przy kościele Św. Stanisława Kostki w Warszawie.

Szwech Marek Maciej był działaczem niepodległościowym, zaangażowanym w działalność w Niezależnym Zrzeszeniu Studentów Politechniki Warszawskiej oraz Grupach Oporu RKW „Solidarni” w latach 1980-1988. Zajmował się głównie akcjami kolportażu opozycyjnych wydawnictw oraz był współorganizatorem niepodległościowych manifestacji. Uczestniczył również w akcjach malowania napisów oraz w akcjach ulotkowych.

Trela Tadeusz Zygmunt jako pracownik Zakładów Energetycznych Warszawa-Teren, był jedną z osób tworzących struktury „Solidarności” w miejscu pracy. Po wprowadzeniu stanu wojennego został przewodniczącym nielegalnego Tymczasowego Komitetu „Solidarności” a następnie jego skarbnikiem. Brał aktywny udział w akcjach protestacyjnych i demonstracjach, zbierał składki pieniężne na rzecz związku, kolportowała podziemną prasę i ulotki.

Troszkiewicz Piotr Marek już jako uczeń szkoły podstawowej zaangażował się w działalność Konfederacji Polski Niepodległej w Siedlcach. Od 1979 r. współpracował z

Zygmunt Goławski i jego synami wykonując zadania kuriera i kolportera niezależnych wydawnictw, zajmował się również malowaniem napisów na murach. W 1982 r. rozpoczął naukę w liceum ogólnokształcącym OO Pijarów w Krakowie, tam nawiązał współpracę z KPN a następnie Polską Partią Niepodległościową. Był łącznikiem pomiędzy strukturami KPN w Siedlcach i Krakowie, przewoził nielegalne wydawnictwa pomiędzy tymi ośrodkami. W 1985 r. został zatrzymany i pobity przez MO w trakcie demonstracji 3 maja w Krakowie. Był uczestnikiem uroczystości patriotyczno-religijnych i manifestacji w Warszawie.

Ujma Janina Helena od września 1980 r. była aktywnym członkiem Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” na Politechnice Częstochowskiej. Po wprowadzeniu stanu wojennego i zdelegalizowaniu NSZZ „Solidarność”, w latach 1982-1983 aktywnie włączyła się w pomoc osobom internowanym i aresztowanym w ramach nowopowstałej struktury Duszpasterstwa Osób Pozbawionych Wolności i Ich Rodzin przy Kurii Diecezjalnej w Częstochowie. W latach 1983-1989 była członkiem Diecezjalnego Komitetu Pomocy Bliźniemu przy parafii katedralnej św. Rodziny.

Wichowski Krzysztof był członkiem kolejarskiej „Solidarności” w Lokomotywowni Warszawa-Grochów. W latach 1982 - 1989 aktywnie uczestniczył w działaniach podziemnych struktur NSZZ „Solidarność”, brał udział w kolportażu ulotek i wydawnictw (m.in. CDN i Kurier Mazowsze), rozklejał w pociągach nalepki i plakaty. Uczestniczył w spotkaniach Duszpasterstwa Kolejarzy, uroczystościach religijno-patriotycznych oraz demonstracjach. Prowadził zbiórki pieniędzy na pomoc dla internowanych i ich rodzin. W 1989 r. znalazł się w grupie działaczy inicjujących reaktywowanie legalnych struktur Związku.

Wróblewski Janusz Franciszek w 1981 r. był członkiem Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” w Lokomotywowni Warszawa-Grochów. W latach 1982 -1989 aktywnie uczestniczył w kolportażu ulotek i wydawnictw (m.in. CDN i Kurier Mazowsze), rozklejał w pociągach nalepki i plakaty Solidarności Walczącej. Uczestniczył w spotkaniach Duszpasterstwa Kolejarzy, uroczystościach religijno-patriotycznych oraz demonstracjach. Prowadził zbiórki pieniędzy na pomoc dla internowanych i ich rodzin.

Wyszkowski Krzysztof był współzałożycielem „Wolnych Związków Zawodowych Wybrzeża” oraz redaktorem Deklaracji Ideowej KZ WZZ zamieszczonej w pierwszym

numerze „Robotnika Wybrzeża”. W maju 1978 r. zorganizował we własnym mieszkaniu w Gdańsku głodówkę, solidaryzując się z przebywającym w areszcie śledczym bratem Błażem. Prowadził także działalność poligraficzną, organizował powielanie materiałów poprzez własne wydawnictwo „Klin”. Na jego sprzęcie wydawano oryginały „Robotnika” i „Bratniaka”. W trakcie strajku sierpniowego 1980 r. w Stoczni Gdańskiej był pomysłodawcą tytułu „Solidarność” dla strajkowego biuletynu informacyjnego oraz powołania komisji ekspertów dla potrzeb MKS w rozmowach z władzami. Następnie powołany został na stanowisko sekretarza redakcji „Tygodnika Solidarność”. Dn. 13.12.1981 r. został umieszczony w Ośrodku Odosobnienia w Strzebielinku, w trakcie pobytu skierowano go na leczenie do Szpitala Rejonowego w Wejherowie, z którego zbiegł dn. 8.08.1982 r. Pozostawał w ukryciu do dn. 22.07.1983 r. Po ujawnieniu został aresztowany a następnego dnia zwolniony na mocy amnestii. Później Pan Krzysztof Wyszowski zaangażowany był w publicystykę prasy podziemnej, m.in. w czasopiśmie „Tygodnik Wojenny”. W 1984 r. był współinicjatorem powstania Grupy Publicystów Politycznych i Klubu Myśli Politycznej Dziekania. Uczestniczył także w strajkach w 1988 r. na terenie Stoczni Gdańskiej. W okresie od 1986 r. do 1988 r. SB zastrzegła mu możliwość wyjazdów zagranicznych.

Wyżga Ryszard Piotr w sierpniu 1980 r. był członkiem Komitetu Strajkowego w Kombinacie Budownictwa Ogólnego Nr 1 w Szczecinie i delegatem Międzyzakładowego Komitetu Strajkowego na rozmowy z Komisją Rządową. Po powstaniu NSZZ „Solidarność” był organizatorem struktur związku w KBO Nr 1 w Szczecinie i członkiem Komisji Zakładowej. Po wprowadzeniu stanu wojennego kontynuował działalność w podziemnych strukturach związku. Organizował podziemne struktury, był członkiem Tymczasowej Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w KBO Nr 1 w Szczecinie, zbierał składki na działalność związkową, organizował druk i kolportaż zakazanych wydawnictw, był kurierem i łącznikiem warszawskich i szczecińskich podziemnych struktur NSZZ „Solidarność”, współpracował ze szczecińskim Radiem „Solidarność”. W dniu 20.08.1982 r. Wojskowa Prokuratura Garnizonowa w Szczecinie wszczęła śledztwo w sprawie druku i kolportażu na terenie szczecińskich zakładów pracy zakazanych wydawnictw, m.in. „Solidarność Feniks” i „Ster-Głos Stoczni Podziemnej”. Dnia 25.08.1982 r. pan Ryszard Wyżga został aresztowany z powodu zaangażowania w przygotowania do manifestacji w rocznicę podpisania porozumień sierpniowych, a 27.08.1982 r. internowany z tego powodu. Został osadzony w ośrodku odosobnienia w Wierzchowie Pomorskim. W czasie pobytu w ośrodku odosobnienia-05.11.1982 r. pan Ryszard Wyżga został tymczasowo aresztowany przez WPG w Szczecinie

w związku z prowadzonym śledztwem, dotyczącym druku i kolportażu wydawnictw bezdebitowych na terenie szczecińskich zakładów pracy. Tego samego dnia zbiegł z budynku WPG w Szczecinie i zaczął się ukrywać. Wystawiono za nim list gończy. Został zatrzymany 11.03.1983 r. w Szczecinie i osadzony w Areszcie Śledczym w Szczecinie. W dniu 11.06.1983 r. prokurator WPG w Szczecinie sporządził przeciwko Panu Ryszardowi Wyździe akt oskarżenia. Dnia 28.07.1983 r. Wojskowy Sąd Garnizonowy w Szczecinie, na podstawie ustawy o amnestii z dnia 21.07.1983 r., umorzył prowadzone przeciwko niemu śledztwo. 29.07.1983 r. Pan Ryszard Wyźga został zwolniony z aresztu a w grudniu 1983 r. wyjechał na pobyt stały do Republiki Federalnej Niemiec.

Zdrojkowski Jarosław Marek działał w Samorządzie Studentów NZS Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Był przewodniczącym okręgowej komisji wykonawczej Polskiej Partii Niepodległościowej na Lubelszczyźnie. Działał w Federacji Młodzieży Walczącej. Zgodnie z relacjami świadków, był aktywnym członkiem Polskiej Partii Niepodległościowej, biorąc czynny udział w jej pracach organizacyjnych. Pełnił funkcje w kierownictwie PPN, w tym m.in. organizował i kierował jej lubelskim okręgiem oraz nadzorował działalność PPN na terenie Radomia.

Zozula Andrzej był aktywnym działaczem niepodległościowym. Swoją działalność rozpoczął w 1976 r. w Komitecie Samoobrony Społecznej KOR, gdzie zaangażowany był w druk i kolportaż niepodległościowych wydawnictw („Robotnik”, „Placówka”, „Biuletyn Informacyjny”). Ponadto był współpracownikiem Ruchu Obrony Praw Człowieka i Obywatela (ROPCiO), współzałożycielem Uniwersytetu Ludowego im. Wincentego Witosa w Zbroszy Dużej. Był sygnatariuszem Deklaracji Ruchu Demokratycznego w 1977 r. oraz etatowym pracownikiem Agencji Prasowej przy NSZZ „Solidarność”. W związku z prowadzoną działalnością był internowany w okresie 13.12.1981-12.10.1982, początkowo w Areszcie Śledczym Warszawa Białołęka, a potem w Ośrodku Odosobnienia w Załężu. Podczas internowania uczestniczył w protestacyjnych głodówkach. Po zwolnieniu z internowania uczestniczył w różnych akcjach protestacyjnych (zatrzymany m.in. podczas obchodów dnia 1 maja 1988 roku).

Odznaczeni Krzyżem Wolności i Solidarności pośmiertnie:

Dombrowska Alicja od 1980 r. była członkinią NSZZ „Solidarność” w Polskim Komitecie Normalizacyjnym Miar i Jakości. Po wprowadzeniu stanu wojennego została zwolniona z

pracy z powodu odmowy podpisania rezygnacji z przynależności do związku. W latach 1984-89 współpracowała z Unią Demokratów Baza. Kolportowała opracowania wydawnictwa Baza, przede wszystkim miesięcznik o tej samej nazwie. Udostępniała swoje mieszkanie na konspiracyjne spotkania organizacji. Uczestniczyła w akcjach pomocowych organizowanych przez UD Baza dla osób represjonowanych i ich rodzin. Do pracy w PKNMiJ została przywrócona w 1989 r.

Rajca Stefania w okresie od 01.09.1981 r. do 31.01.1982 r. pracowała w Zarządzie Śląsko-Dąbrowskim NSZZ „Solidarność” w Katowicach, na stanowisku specjalisty ds. warunków płacy i pracy w dziale spraw związkowych. Po wprowadzeniu stanu wojennego i zawieszeniu działalności ww. związku, została zwolniona z pracy i przeszła na rentę inwalidzką. Od połowy lat 70. dodatkowo pracowała jako pilot wycieczek, organizowanych przez Polskie Biuro Podróży „Orbis” Oddział w Katowicach. W związku z pracą w Zarządzie Śląsko-Dąbrowskim NSZZ „Solidarność” w Katowicach, miała trudności z otrzymywaniem zleceń na obsługę wycieczek zagranicznych, organizowanych przez ww. biuro. Przyczyną takiej decyzji miała być działalność Pani Stefanii Rajcy w ramach NSZZ „Solidarność”, do czasu jego delegalizacji.

Tomaszewski Marek Jerzy przechowywał i kolportował na terenie Warszawy wydawnictwa drugiego obiegu, takie jak: „Konspira” M. Łopińskiego, „Punkt zwrotny w historii Europy” A. Niekricza, „Cud Wisły” A. Grzymały-Siedleckiego, „Tygodnik Mazowsze”, „Robotnik”. Został zatrzymany 17.10.1985 r. w punkcie kolportażu, tymczasowo aresztowany i osadzony w Areszcie Śledczym Warszawa Białołęka. Na mocy wyroku Sądu Rejonowego Warszawa Praga z 18.10.1985 r. został skazany na dwa lata pozbawienia wolności i 21.10.1985 r. osadzony w Zakładzie Karnym Warszawa Służewiec. W związku z poręczeniem PRON 29.11.1985 r. został zwolniony z aresztu. W dniu 1.08.1986 r. postępowanie zostało umorzone przez Sąd Wojewódzki w Warszawie.